

Příběh o kamenném srdci

Ve městě Myře žil jeden bohatý kupec, který chtěl mít všeho hodně – peněz, věcí i domů. Chtěl být ze všech nejbohatší, nejmocnější, ze všech nejlepší a první... Jednoho dne uslyšel hlas. Ani nevěděl, odkud se vzal, jestli ho slyšel ve snu nebo opravdu zaslechl něčí slova. Ten hlas se ho zeptal: „Opravdu chceš být nejbohatším a nejmocnějším člověkem v tomto městě a v celé zemi?“

„Ano, ano!“ odpověděl kupec. „Už dlouho si nepřeji nic jiného!“ „Dobře, ale bude tě to něco stát. Dej mi své srdce a já ti místo něj dám srdce z kamene. Takového srdce se nedotknou ani slzy lidí, ani nouze, bída nebo prosba. Když ho budeš mít, nebudeš muset brát na nikoho ohled. Na nikom ti nebude záležet a s nikým se nebudeš muset dělit. Souhlasíš?“ Kupec se dlouho nerozmýšlel a své srdce vyměnil za srdce z kamene. Od té chvíle byl ještě nemilosrdnější. Bral chudým, kteří nic neměli, své služebníky odměňoval hladem, potřebné vyháněl ode dveří a po zvířatech házel kameny. Všichni se ho báli a odešli od něj. Nakonec neměl ani na koho křičet, ani po kom házet kamení. Zůstal úplně sám.

Ve městě však žil ještě jeden člověk – biskup Mikuláš. Znal všechny lidi ve městě. Měl dobré srdce a věděl, co potřebují. Věděl také, že obchodníkovy srdce je z kamene a bylo mu to líto. Pomyslel si: „Ten bohatý člověk je tak chudý! Je to člověk, a přitom je tak nelidský. Nikoho nemiluje a nikdo nemiluje jeho.“ Mikuláš věřil, že Bůh miluje každého člověka a že má pro každého otevřené srdce. Chtěl dát tuto lásku i nešťastnému kupci a přál mu, aby byl šťastný a našel pokoj. Rozhodl se, že ho navštíví, a zaklepal na jeho dveře.

Kupec otevřel a už chtěl začít křičet, ale Mikuláš se na něj podíval pohledem plným lásky. Vyšel mu vstříc, objal ho a řekl: „Bůh tě má rád a nechce, abys byl nešťastný. I já tě mám rád a nechci, abys byl nešťastný.“ Na něco takového kupec nebyl připravený. Laskavý pozdrav se dotkl jeho studeného srdce a napadlo ho: Ano, všechno mám, ale přesto mi něco chybí. Láska mi chybí, uvědomil si. Nemám lásku, a proto mne nikdo nemiluje!

„Dá se láska koupit?“ zeptal se biskupa Mikuláše. „Dej mi ji! Zaplatím, kolik budeš chtít.“ „Láska se nedá koupit,“ odpověděl biskup. „Lásku získáš jen tím, že ji budeš rozdávat. Pomůžu ti, jestli chceš.“ A kupec souhlasil. Společně pak přemýšleli, co by kupec mohl dělat, aby jeho srdce zase naplnila láska. Nebylo to snadné a nějaký čas to trvalo, než kupec přestal myslet jen na sebe. Jeho dům se pomalu naplňoval světlem a vracel se do něj život.

Lidé si kupce zase začali vážit, jeho žena a děti se ho přestaly bát, kočky a psi před ním přestali utíkat. Do jeho srdce se vrátil pokoj. Nikdy už sice neměl takový majetek jako dřív, ale přesto měl mnohem více.

Příběh o záchraně před hladem

Jednoho roku svítalo slunce celé léto. Tráva se zbarvila do hněda a úroda na polích uschla. Na obloze nebyl jediný mrak, ze kterého by zapršelo, a studny s vodou vyschly. Voda zůstala už jen v několika nejhlubších studnách. V tom roce zemřelo mnoho zvířat a v zemi byl veliký hlad. Sýpky s obilím už byly prázdné. Večer děti nemohly usnout hlady, prosily o chléb, ale žádný už nebyl. Biskup Mikuláš procházel městem a slyšel, jak lidé naříkají. Rád by jim pomohl, ale sám neměl z čeho. Svolal tedy lid k sobě a společně se modlili a prosili Boha o pomoc.

V těch dnech zakotvila v přístavu loď. Připlula z dalekých krajů a byla plná obilí. Vezla je do hlavního města. Kolem stáli vojáci se zbraněmi a obilí hlídali. Když to Mikuláš viděl, zavolal: „Kde je kapitán?“ „Tady jsem,“ ozval se kapitán z lodi. „Můžu za tebou přijít?“ „Ano, ale přijď jen ty sám.“ Vojáci položili z lodi na břeh prkno a Mikuláš po něm přešel.

„Co chceš?“ zeptal se kapitán biskupa Mikuláše. „Moji lidé trpí velikou nouzí a hladem. Prodej mi část svého nákladu.“ „To nemůžu! Náklad patří císaři a je přesně zvážen. Když mu jej nepřivezu celý, potrestá mě.“ „Ale lidé zemřou hlady, když jim nepomůžeš,“ řekl Mikuláš. „Moje hlava je mi milejší než váš hlad!“ odbyl ho ještě důrazněji kapitán. Ježíš přece nasýtil pěti chleby veliký zástup, a ještě zbylo dvanáct košů, pomyslel si Mikuláš a řekl: „Pomoz nám a na tvé lodi nebude chybět ani zrnko!“

„Dobře, zkusíme to. Dám vojákům příkaz, aby vynesli na břeh několik pytlů s obilím. Když loď nebude lehčí, můžete si je nechat.“ Nakonec vojáci vynesli na pevninu skoro všechny pytle s obilím a zrní na lodi neubývalo. Pak Mikuláš zavolal: „Stačí! Už máme dost až do příštích žní a zbude nám dost i na jarní setbu. Hlad a bída skončily!“

Kapitán a vojáci nevěřili svým očím. Lidé chválili Boha a říkali, že je to zázrak. Vojáci odložili zbraně, lidé si podali ruce, děkovali biskupu Mikulášovi, namleli mouku, napekli chleba, najedli se a měli velkou radost.